

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΑΜΑΛΟΥΚΑΣ

3

Τα πλαστά
καρτονομίσματα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΓΟΥΡΟΣ

ΚΕΔΡΟΣ

Δημήτρης Μαμαλούκας: *Τα πλαστά χαρτονομίσματα*

ISBN 978-960-04-.....

Υπεύθυνη διορθώσεων: Μαρία Σπανάκη

Επιμέλεια-Διόρθωση:

Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

Για το κείμενο © *Δημήτρης Μαμαλούκας, 2018*

Για την εικονογράφηση © *Γιώργος Σγουρός, 2018*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2018*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

1

Η λέσχη μας

Κυριακή 19:31

Το κουδούνι χτύπησε κι όλοι αναφωνήσαμε:

«Επιτέλους!»

Ήταν οι πίτσες.

Ο καθηγητής σηκώθηκε να ανοίξει, ενώ εγώ και η Μαίρη πήγαμε να φέρουμε πιάτα και ποτήρια για την κόκα κόλα μας. Ήταν ένα χειμωνιάτικο απόγευμα Κυριακής και ήμασταν όλοι μαζεμένοι στο σπίτι του φίλου μας του κυρίου Άντζελο Μακ Λουκ, τον οποίο φωνάζαμε απλώς «κύριο καθηγητή».

Με λένε Ντιν Κόνραντ και ζω σε μια μικρή πόλη που λέγεται Χαμένος Παράδεισος. Έχω δύο αδερφές, τη Μαίρη, που είναι ένα χρόνο μεγαλύτερή μου, και τη Σάλι, που είναι αρκετά μικρότερη, αλλά είναι ένας μικρός διάβολος. Στην πραγματικότητα, η Σάλι είναι ξαδερφούλα μας, αλλά έχει χάσει τους γονείς της σε δυστύχημα κι από τότε ζει μαζί μας κι είναι σαν να είμαστε αδέρφια. Μαζί με τον

κολλητό μου, τον Τζέι, έχουμε φτιάξει μια ομάδα ντετέκτιβ και ερευνούμε διάφορα μυστήρια που συμβαίνουν στην πόλη μας ή στις γύρω περιοχές. Αποκαλούμαστε «οι τέσσερις ξεχωριστοί ντετέκτιβ» κι αυτό διότι, όπως θα δείτε παρακάτω, έχουμε κάποιες ξεχωριστές δυνάμεις.

Σχεδόν κάθε Κυριακή απόγευμα μαζευόμαστε στο σπίτι του καθηγητή όπου μας έχει παραχωρήσει ένα δωμάτιο που κάποτε ανήκε στο γιο του. Σ' αυτό το δωμάτιο έχουμε τη λέσχη μας κι εκεί φυλάμε κάτι πολύτιμο που βρήκαμε ένα βράδυ στο δάσος: μια ολοστρόγγυλη μοβ σφαίρα, ένα παράξενο αντικείμενο που μας χάρισε τις ιδιαίτερες δυνάμεις μας.

Το σπίτι του κυρίου Άντζελο Μακ Λουκ είναι στην άκρη της πόλης και μοιάζει με μεγάλη αποθήκη. Ο καθηγητής ασχολείται με διάφορα πειράματα και το σπίτι του είναι γεμάτο με παράξενα μηχανήματα και ασυνήθιστα αντικείμενα. Είναι ένας ψηλός και λεπτός κύριος, απροσδιόριστης ηλικίας, με μακριά μαλλιά και γένια, ενώ φοράει και γυαλιά με πολύχρωμο σκελετό. Μέχρι να τον γνωρίσουμε και να γίνουμε φίλοι ακούγαμε ένα σωρό κακές φήμες για εκείνον: ότι έπιανε μικρά παιδιά κι αφού έκανε πάνω τους διάφορα πειράματα τα έδινε να τα φάει ο σκύλος του. Όταν ο καθηγητής έσωσε τη ζωή της Σάλι έγινε ένας από την ομάδα μας με την άδεια και της μαμάς μας, αλλά και της μαμάς του Τζέι φυσικά.

Στο σαλόνι του, σ' ένα μεγάλο αναπαυτικό καναπέ και σε δύο μεγάλες πολυθρόνες καθόμασταν τώρα και περιμέναμε με ανυπομονησία τις πίτσες που μας κερνάει κάθε Κυριακή ο κύριος καθηγητής.

Είχαμε μόλις φέρει τα πιάτα και τα ποτήρια όταν ο καθηγητής μπήκε στο σαλόνι κουβαλώντας έξι μεγάλα χαρτονένια κουτιά που άχνιζαν σκορπίζοντας μια θεϊκή μυρωδιά. Αυτή η μυρωδιά ήταν ικανή να τρελάνει το Μαθουσάλα, τον τεράστιο σκύλο του καθηγητή, ένα αρσενικό Αγίου Βερνάρδου. Ο Μαθουσάλας ήταν το πιο ήρεμο σκυλί εκτός κι αν κάποιος πείραζε τον καθηγητή ή έναν από μας. Τότε μεταμορφωνόταν σε πολεμική μηχανή κι αλίμονο σε όποιον στεκόταν απέναντί του. Ο δικός μας σκυλάκος, ο Λούντβιχ, ένα άσπρο γκριφόν, κουνούσε επίσης την ουρά του καθώς ξερογλειφόταν για ένα κομμάτι πίτσα.

Ο καθηγητής ακούμπησε τις πίτσες στο μεγάλο χαμηλό τραπεζάκι του σαλονιού κι έδωσε στο Μαθουσάλα να φάει τις δύο δικές του, διότι φυσικά ο Μαθουσάλας ήταν ένα σκυλί που έτρωγε... όχι πολύ, αλλά απίστευτα πολύ. Γελώντας μοιραστήκαμε τις υπόλοιπες. Η Σάλι τάισε το Λούντβιχ μαλώνοντας ταυτόχρονα το Μαθουσάλα να μη φάει υπερβολικά διότι θα βαρυστομάχιαζε.

Ο Τζέι, εκτός από κολλητός μου, είναι και ο διπλάνος μου στην τάξη. Φοράει γυαλιά κι έχει ένα μαλλί σαν

βούρτσα. Έχει ελληνική καταγωγή και το επώνυμό του είναι πραγματικός μπελάς για όσους δοκιμάζουν να το πουν. Εγώ καμιά φορά τα καταφέρνω, τις περισσότερες όμως χρειάζεται να το δω γραμμένο για να το προφέρω. Νομίζω ότι θα με δικαιολογήσετε αν σας πω ότι το επώνυμο του Τζέι είναι Παπαδογιαννακόπουλος κι αποτελείται από είκοσι (!) γράμματα.

Όπως ήταν αναμενόμενο καταβροχθίσαμε τις πίτσες και λίγα λεπτά αργότερα συνεχίσαμε τη συζήτηση για το χειμώνα που ήταν αρκετά βαρύς και τίποτα δε συνέβαινε στη μικρή μας πόλη.

Τότε ξαφνικά χτύπησε το κουδούνι. Κοιταχτήκαμε με τον καθηγητή και διέκρινα την απορία στο βλέμμα του. Ο φίλος μας σπανίως δεχόταν επισκέψεις. Σηκώθηκε να ανοίξει κι εγώ τον ακολούθησα. Με έκπληξη είδα ότι στην πόρτα στεκόταν ο Μπομπ Μόμπιλ, ο βοηθός του σερίφη της πόλης μας, ένας αντιπαθητικός τύπος που εμείς φωνάζαμε «ο άνθρωπος-αχλάδι» γιατί ακριβώς το σώμα του έμοιαζε με αχλάδι. Φορούσε τη στολή του και κοίταζε τον καθηγητή με μοχθηρό ύφος. Το ίδιο κι εμένα, που φάνηκε να με αναγνωρίζει. Ήταν φανερό ότι δεν του άρεσε η παρουσία μου, ίσως επειδή σε κάποια προηγούμενη περιπέτειά μας είχα αποκαλύψει ότι ήταν δειλός και ψεύτης.

«Είστε ο κύριος Άντζελο Μακ Λουκ;» ρώτησε ξερά.

«Ναι», είπε απλώς ο καθηγητής.

«Πριν από είκοσι εννιά λεπτά παραγγείλατε έξι πίτσες και πληρώσατε μ' αυτό;» έδειξε ένα χαρτονόμισμα των πενήντα δολαρίων που βρισκόταν μέσα σ' ένα διαφανή πλαστικό φάκελο.

«Ναι, πλήρωσα με ένα πενηντάρικο», απάντησε ο καθηγητής. «Δεν ξέρω αν είναι το συγκεκριμ...».

«Άντζελο Μακ Λουκ, το χαρτονόμισμα που έδωσες στο διανομέα είναι πλαστό. Με την εξουσία που μου δίνει ο νόμος της Πολιτείας Κάρσον, σε συλλαμβάνω για διακίνηση πλαστών τραπεζογραμματίων. Θα σου διαβάσω τα δικαιώματά σου».

Όλοι μείναμε με το στόμα ανοιχτό.

Πλαστό; αναρωτήθηκα από μέσα μου. Πολύ σπάνια στην πόλη μας είχαμε κάποιο κρούσμα πλαστού χαρτονομίσματος.

Ο άνθρωπος-αχλάδι ξεκίνησε να λέει ένα κατεβατό που ήξερε απ' έξω, ενώ όλοι εμείς δείχναμε να τα 'χουμε χαμένα. Ο καθηγητής με κοίταξε απορημένος κι έπειτα ψέλλισε «μα εγώ...» όταν ο βοηθός σερίφη τελείωσε το λογύδριο κι έβγαλε από τη ζώνη του ένα ζευγάρι χειροπέδες.

«Άντζελο Μακ Λουκ, θα με ακολουθήσεις δίχως φασαρίες ή θα αναγκαστώ να χρησιμοποιήσω βία για να σου περάσω τις χειροπέδες;»

Ο κρύος αέρας που έμπαινε από την ανοιχτή πόρτα με πάγωσε, κι ένα κύμα φόβου με κατέκλυσε.

2

Ο σερίφης Μπέικον

Κυριακή 20:02

Δεν κάθισα με σταυρωμένα χέρια. Δεν ήθελα να συλληφθώ ο κύριος καθηγητής και ήμουν σίγουρος ότι δεν είχε ιδέα για το πλαστό χαρτονόμισμα που βρισκόταν ανάμεσα στα χρήματά του. Αυτό μπορούσε να τύχει στον καθένα. Δεν ήταν δυνατόν να τον συλλαμβάνουν και να του φορούν χειροπέδες λες και ήταν κάποιος κοινός εγκληματίας, όπως θα έλεγε η μητέρα μου. Έτσι έτρεξα στο τηλέφωνο και κάλεσα αμέσως το σερίφη Ρότζερ Μπέικον στο σπίτι του. Ο σερίφης ήταν παλιός οικογενειακός φίλος και τον τελευταίο καιρό είχαμε γνωριστεί ακόμα καλύτερα λόγω της ενασχόλησής μου με τις διάφορες αστυνομικές υποθέσεις και τα μυστήρια που τον είχα βοηθήσει να εξιχνιάσει. Και ήξερε επίσης ότι ο καθηγητής ήταν φίλος μας και έντιμος άνθρωπος, παρόλο που στην πόλη κυκλοφορούσαν διάφορες φήμες γι' αυτόν.

Ο σερίφης απάντησε στο τέταρτο χτύπημα. Ευτυχώς

ήταν στο σπίτι. Του εξήγησα με δυο λόγια τι είχε συμβεί κι εκείνος μου είπε ότι θα αναλάμβανε τον έλεγχο.

Επέστρεψα στην εξώπορτα του σπιτιού του καθηγητή. Εκείνος ετοιμαζόταν να ακολουθήσει το βοηθό όταν ακούστηκε ο ήχος του ασυρμάτου.

«Χxxx... Βοηθέ Μόμπιλ, ακούς; Εδώ σερίφης Μπέικον».

Ο βοηθός πάτησε το κουμπί στον ασύρματό του.

«Ακούω, σερίφη, εδώ βοηθός Μόμπιλ».

«Πού βρίσκεσαι, βοηθέ;»

«Είμαι έτοιμος να προχωρήσω σε σύλληψη υπόπτου για διακίνηση πλαστών χαρτονομισμάτων, σερίφη, νομίζω ότι βρήκαμε ποιος κρύβεται πίσω απ' την υπόθεση των πλαστών χαρτονομισμάτων», είπε ο βοηθός μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο.

Τι εννοούσε λέγοντας «υπόθεση των πλαστών χαρτονομισμάτων»; Δεν πρόλαβα να συνεχίσω τη σκέψη μου διότι ο βοηθός συνέχισε.

«Πρόκειται γι' αυτόν το μυστήριο καθηγητή Λουκ Μακ. Πριν από μισή ώρα χρησιμοποίησε ένα πλαστό χαρτονόμισμα των πενήντα δολαρίων για να πληρώσει μια πίτσα».

«Ο κύριος καθηγητής λέγεται Μακ Λουκ!» πετάχτηκε φωνάζοντας η Σάλι, εκνευρισμένη όσο δεν πήγαινε.

«Και οι πίτσες ήταν έξι», συμπλήρωσε ο Τζέι, που με

δυσκολία κρατούσε το χοντρό λαιμό του Μαθουσάλα για να μην ορμήξει στο βοηθό και τον κάνει μια χαψιά.

«Βοηθέ Μόμπιλ, ματαίωσε τη σύλληψη. Αναλαμβάνω εγώ την υπόθεση», ακούστηκε η φωνή του σερίφη μέσα απ' τον ασύρματο.

Στο πρόσωπο του βοηθού σχηματίστηκε μια έκφραση απορίας. Εγώ χαμογέλασα πλατιά επίτηδες, για να του τη σπάσω.

«Μα, σερίφη, εγώ... Είμαι έτοιμος να συλλάβω», ψέλλισε.

«Ναι, ήσουν έτοιμος, αλλά τώρα θα πρέπει να το ματαιώσεις», ψιθύρισε η αδερφή μου η Μαίρη.

Η αμήχανη στιγμή που βρισκόμασταν όλοι κοντά στην εξώπορτα του καθηγητή και κοιταζόμασταν δεν κράτησε πολύ. Σύντομα ακούστηκε ο ήχος των φρένων ενός αυτοκινήτου κι ο σερίφης Μπέικον εμφανίστηκε μπροστά στην είσοδο του σπιτιού.

Κάτω από το βλέμμα και τα χαμόγελά μας, ο βοηθός αναγκάστηκε να φύγει έπειτα από μια σύντομη συνομιλία που είχε με το αφεντικό του.

Σε λίγο καθόμασταν και πάλι όλοι στο σαλόνι, μαζί με το σερίφη. Το χαρτονόμισμα βρισκόταν πάντα σ' έναν πλαστικό φάκελο, όπως συνηθίζουν να βάζουν τα διάφορα στοιχεία των υποθέσεων οι αστυνομικοί για το ενδεχόμενο τα αποτυπώματα του ενόχου να βρίσκονται ακόμη

πάνω.

Ο σερίφης καλοκοίταξε την πίτσα κι άρπαξε ένα κομμάτι δίχως να ρωτήσει κανέναν. Μέχρι να ανοιγοκλείσω τα μάτια μου, το είχε εξαφανίσει.

«Μμμ, ακόμα και κρύα είναι υπέροχη», είπε κι αμέσως μετά συνειδητοποίησε τι είχε κάνει. «Ωωω συγγνώμη, κύριε καθηγητά, συγγνώμη, παιδιά».

Όλοι, εκτός από τον Τζέι, είπαμε ότι δεν πείραζε και προτείναμε στο σερίφη να πάρει κι άλλο κομμάτι, άλλωστε πλέον είχε απομείνει μόνο ένα. Εκείνος άπλωσε το χέρι, αλλά τον πρόλαβε η Σάλι, που του το άρπαξε κυριολεκτικά την τελευταία στιγμή κι άρχισε να τρέχει προς το γραφείο του κυρίου καθηγητή, με το Μαθουσάλα να την ακολουθεί βαριανασαίνοντας και τη γλώσσα του να κρέμεται σκορπίζοντας σάλια παντού.

«Χμμ, λοιπόν, πείτε μου τι ακριβώς συνέβη», είπε ο σερίφης, που έγλειψε τα χείλη του λες κι εκείνο το τελευταίο κομμάτι πίτσας που του 'κλεψε η Σάλι ήταν ανάμεσα στα δόντια του.

Ο κύριος καθηγητής επανέλαβε ότι δεν είχε ιδέα από πού είχε προμηθευτεί το χαρτονόμισμα.

«Όταν κάνω ανάληψη από την τράπεζα παίρνω εκατοδóλαρα, αλλά πενηντάρικα μου δίνουν σε διάφορα καταστήματα όταν χαλάω κάποιο εκατοδóλαρο», συμπλήρωσε.

«Ναι, το ξέρω», απάντησε ο σερίφης.

«Έχουν βρεθεί και πλαστά εκατοδóλαρα;» ρώτησα εγώ, που ήξερα ήδη ποια θα ήταν η επóμενή μας αποστολή: Να λύσουμε το μυστήριο των πλαστών χαρτονομισμάτων.

Ο σερίφης χαμογέλασε.

«Αυτό κανονικά δεν πρέπει να σου το αποκαλύψω, Ντιν. Είναι μέρος της έρευνας, η οποία συνεχίζεται», απάντησε και μου έκλεισε το μάτι.

«Τα πενηντάρικα κυκλοφορούν περισσότερο και δεν τα προσέχεις τόσο. Επίσης τα ΑΤΜ της τράπεζας σου δίνουν κυρίως εκατοδóλαρα», παρατήρησα.

«Όλα σωστά óσα είπες, Ντιν, μπράβο», σχολίασε ο σερίφης.

«Σερίφη, είμαι σίγουρος óτι μέχρι σήμερα υπήρχαν πολλά κρούσματα πλαστών χαρτονομισμάτων, αλλά όχι στην πόλη μας. Μάλλον σε κάποια διπλανή πόλη», πρόσθεσα, και ο Τζέι με κοίταξε παραξενεμένος.

Ο σερίφης γούρλωσε τα μάτια.

«Πώς το ξέρεις;», ρώτησε ανήσυχος.

«Ω, δε διαβάζω τη σκέψη σου, ο βοηθός σου το ανέφερε πριν από λίγα λεπτά», αποκάλυψα γελώντας. «Είπε σ' εσένα στο τηλέφωνο: “Νομίζω óτι βρήκαμε ποιος κρύβεται πίσω απ' την υπόθεση των πλαστών χαρτονομισμάτων”. Μίλησε για υπόθεση, άρα υπάρχουν κι άλλα κρού-

σματα ώστε να δημιουργηθεί μια υπόθεση. Όσο για την πόλη μας, αν υπήρχαν κι άλλα κρούσματα, θα το είχαμε ακούσει, έτσι είμαι σίγουρος ότι τα πλαστά χαρτονομίσματα εμφανίστηκαν αρχικά σε κάποια διπλανή πόλη και τώρα έφτασαν και στη δική μας».

Ο σερίφης έμεινε για λίγο σιωπηλός και μετά σήκωσε τα χέρια ψηλά χαμογελώντας.

«Ναι , έτσι ακριβώς είναι, Ντιν», παραδέχτηκε.

«Μπράβο, Ντιν», είπε η Μαίρη.

«Εγώ έχασα κάποια επεισόδια», έκανε ο Τζέι. «Να μου τα ξαναπείτε».

«Μμμμ σιγά κι εγώ το σκέφτηκα», πετάχτηκε και η Σάλι, που μόλις είχε έρθει από το διπλανό δωμάτιο και δεν είχε ακούσει καν τι είχα πει.

Όσο για μένα, χάρηκα που είχα δίκιο, αλλά και που θα πιάναμε δουλειά για να λύσουμε κι αυτό το μυστήριο.

«Τότε, σερίφη, νομίζω πως πρέπει να μας πεις δυο λόγια για την υπόθεση, κι εμείς θα δείξουμε εχεμύθεια», είπα όσο πιο σοβαρά μπορούσα.

«Τι είναι η εχεμύθεια;» ρώτησε η Σάλι, και η Μαίρη της εξήγησε πως θα κρατούσαμε μυστικά όσα μας έλεγε ο σερίφης και δε θα λέγαμε σε κανέναν τίποτα.

Η Σάλι φίλησε σταυρό κι έφερε και τα χέρια της σε μια περίεργη κίνηση.

«Εντάξει, Ντιν, νομίζω πως λίγα πράγματα μπορώ να

σας τα πω», έκανε ο σερίφης και ξεκίνησε να μας διηγείται τα σχετικά με την υπόθεση.

«Το πρώτο κρούσμα πλαστού χαρτονομίσματος εμφανίστηκε στην κοντινή μας πόλη Σαρατόγκα. Σύντομα εμφανίστηκαν πολλά και φυσικά μας ήρθε σήμα από την τοπική αστυνομία να έχουμε το νου μας. Γνωρίζετε ότι πολλές μικρές επιχειρήσεις της πόλης μας, όπως και της Σαρατόγκα, δεν έχουν μηχανήματα ανίχνευσης πλαστών χαρτονομισμάτων. Βλέπετε ήμασταν ακόμη σε μια ρομαντική εποχή. Όμως τα κακά των μεγαλουπόλεων έφτασαν κι εδώ.

»Έτσι έχουμε προειδοποιήσει τα μεγαλύτερα καταστήματα να έχουν το νου τους, και φυσικά εγώ και οι άντρες μου είμαστε σε επιφυλακή. Νομίζω ότι το πενηντάρικο του κυρίου καθηγητή πρέπει να είναι το πρώτο επιβεβαιωμένο κρούσμα στην πόλη μας. Φυσικά, μπορεί να υπάρχουν πολλά πενηντάρικά στις τσέπες και τα πορτοφόλια κι άλλων κατοίκων της πόλης μας και να αλλάζουν χέρια χωρίς να το καταλαβαίνει κανείς. Η ποιότητα των πλαστών, όπως θα είδατε, είναι πολύ καλή.

«Εμείς θα κινητοποιηθούμε αμέσως και θα αρχίσουμε τις έρευνες», είπα σοβαρός κοιτώντας τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας.

Όλοι κούνησαν καταφατικά το κεφάλι, και ο Τζέι είπε με ύφος:

«Θεωρήστε ότι την έχουμε εξιχνιάσει ήδη».

Ο σερίφης χαμογέλασε και σηκώθηκε από τον καναπέ ρίχνοντας ένα λυπημένο βλέμμα στο άδειο χαρτόνι της πίτσας.

«Εντάξει, αύριο θα ελέγξω άλλο ένα στοιχείο και θα ξαναμιλήσουμε. Ντιν, παιδιά, σας ευχαριστώ για τη βοήθειά σας. Κύριε καθηγητά, λυπάμαι, αλλά αυτό το χαρτόνισμα θα πρέπει να το πάρω μαζί μου και θα χρειαστεί να δώσετε ένα άλλο στο διανομέα της πίτσας.

«Μα αλίμονο, σερίφη, εγώ σ' ευχαριστώ που με γλίτωσες από τη σύλληψη», απάντησε ο κύριος καθηγητής, και η Σάλι έτρεξε να τον αγκαλιάσει την ώρα που ο Μαθουσάλας κατάλαβε τη σκηνή και αλύχτησε λυπημένα.

Ήταν ιδιαίτερα συγκινητικό. Ο κύριος καθηγητής αγκάλιασε κι εκείνος τη Σάλι και της είπε να μην ανησυχεί.